

faa Tiderne for Togets Afgang og Ankomst til at stemme med de Afgangstider, som det forenede Dampskibsselskab har fastsat for Dampskibet fra Esbjerg til England. Den ærede Minister, med hvem Udvalget har forhandlet om Sagen, har imidlertid erklæret sig villig til at gøre sit bedste for at faa Sagen ordnet i Overensstemmelse med de Ønsker, der ere blevne fremsatte. — Vi gaa derefter til næste Afsnit under § 6, nemlig Postvæsenet. Ændringsforslagene Nr. 43, 44 og 45 foranledige mig ikke til nogen Omtale. Under Nr. 46 er der stillet Forslag om en Bevilling til at forsyne Landpostbudene med lettere Sommerfrakker, et Spørgsmaal, som blev fremdraget her i Tinget ved 2den Behandling. Efter Samraad mellem Udvalget og Ministeren er man enedes om at bringe denne Foranstaltning til Udførelse, saaledes at man yder de Landpostbude, som selv ville anskaffe sig saadanne lettere Frakker, en Munderingsgodtgørelse af 2½ Kr. om Aaret. Det antages, at Prisen for en slig Frakke vil være 5 Kr., og at Frakken kan være i 2 Aar, og da der for Tiden er 2,600 Landpostbude, vil det altsaa nødvendiggøre en aarlig Bevilling af 6,500 Kr.

Vi komme derefter til § 19. Ændringsforslagene Nr. 68—72 angaa forskellige Understøttelser og ere alle tiltraadte af Udvalget. — Under Nr. 73 foreslaas det at nedsætte Bevillingen til Frederik VII.s Kanal med 2,050 Kr. Blandt de Arbejder, hvortil der forlanges Penge i Aar paa Finansloven, er Anlæg af en Lossebro og Anskaffelse af Transportspor med tilhørende Tipogne. Disse Foranstaltninger ville imidlertid blive overflødiggjorte ved de Arbejder, som ventes satte i Værk i Henhold til Loven om Forbedring af Besejlingsforholdene i Limfjorden, og som Følge deraf foreslaas det, at det nævnte Beløb udgaa af Finansloven. — Nr. 74 og 75 hænge sammen. Fællesrepræsentationen for dansk Haandværk og Industri har hidtil haft en aarlig Bevilling paa 7,000 Kr. til Afholdelse af Foredrag i Provinserne samt til Tilvejebringelse og Offenliggørelse af Oplysninger om industrielle Forhold i Udlandet. Af dette Beløb opgives omtrent 4,000 Kr. at medgaa til Afholdelse af Foredrag. Disse Foredrag ere maaske til Dels af tvivlsom Værdi, undertiden af rent underholdende Art, og der har ud fra dette Synspunkt oftere været rejst Indvendinger mod Nyttens af denne Bevilling. Men naar slige Bevillinger først en Gang ere givne, er det alligevel altid vanskeligt atter at inddrage dem,

der er mange, der sætte Pris paa at beholde Pengene, og man lader det da i Reglen blive, som det er. Der vilde da maaske heller næppe have været Anledning for os til her at gøre Forandring, hvis der ikke var kommet en anden Betragtning til. Det vil maaske erindres, at i Fjor blev der af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) stillet Forslag om at yde en lignende Bevilling til de samvirkende Fagforeninger. Om dette Forslag udtalte jeg som Ordfører den Gang, at efter min Opfattelse vilde det ikke kunne nægtes, at naar Staten overhovedet betragter det som sin Opgave at yde Tilskud til denne Form for Udbredelse af Kundskab, vilde det være urimeligt, at de Samfundslag, der maatte antages fortrinsvis at trænge til Kundskabsmeddelelse, ikke ogsaa bleve delagtige deri. Ud fra dette Synspunkt kunde jeg i og for sig ikke andet end erkende, at en Bevilling, som kom Arbejderne til gode, vilde være paa sin Plads. Af den daværende Indenrigsminister, den nuværende Finansminister, blev det imidlertid gjort gældende som en Hovedindvending mod at gaa ind paa dette Forslag, at Fagforeningerne have en særegen Karakter, at de ere organiserede for at kæmpe for Arbejdernes Interesser over for Arbejdsgiverne eller over for Kapitalen, et Formaal, som i og for sig kunde være fuldt berettiget, men som ikke var af de Formaal, som Staten kunde anse det som sin Opgave at støtte. Han vilde derfor ikke give noget Tilsagn om, at hvis Forslaget kom frem næste Aar, det da vilde finde Tilslutning fra hans Side. I Aar, da Spørgsmaalet paa ny har været fremdraget i Finansudvalget, har den nuværende Indenrigsminister taget det samme Standpunkt over for en Bevilling til Fagforeningerne, hvortil der maaske nu kan være saa meget mere Grund, som den seneste Organisation af Fagforeningerne utvivlsomt har givet dem en stærkere politisk Farve, end Tilfældet har været hidtil. Over for denne Betragtning er der efter min Opfattelse i og for sig ikke noget at indvende. Det er ganske sikkert, i alt Fald efter den hidtidige Opfattelse af, hvad Staten bør inddrage under sine Formaal, ikke en Statsopgave at understøtte Foreninger, som have en fremtrædende politisk Farve. Men naar dette Princip anerkendes, maa man ganske vist ogsaa stille den Fordring, at det gennemføres konsekvent. Man kan imidlertid med nogen Føje gøre gældende, at Fællesrepræsentationen for Dansk Industri og Haand-